

Tínar avgerðir hava avleiðingar

Eva Kalinnikova Samuelsen

Miðnám á Kambsdali 2022

Ein fremmandur drongur helt um dóttur hansara. Hond hansara lá, har hon ikki skuldi, og dóttirin sá alt ov skít út.

Pápin kendi ikki dreingin aftur. Hon hevði sagt, at hon fór at fylgjast við dreinginum úr grannalagnum; honum, sum altíð heilsaði so pent, men hvar var hann nú?

Hann trýsti á bilfloytuna. Drongurin kvakk við, men dóttirin reageraði ikki. Drongurin segði okkurt, og dóttir hansara hugdi inn í bilin. Tá ið hon sá, at tað var hann, royndi hon at sleppa sær undan dreinginum, men hann helt fastari um hana. Pápin floytaði einaferð afturat, og tá slepti drongurin. Hon fór sendandi avstað og mundi endað skerfløt á gøtuni, men hon kláraði akkurát at halda sær uppi.

Hon vinglaði yvir og styðjaði seg ímóti bilinum.

"Hey babba," mutlaði hon, tá ið hon læt hurðina upp.

"Hey góða,"

Bilhurðin klamsaði, og dóttirin setti seg skinklandi inn framman og gav pápanum ein muss á kjálkan. Hon stinkaði av alkoholi.

Lukturin av spýggj og spritti fylti bilin og fekk pápan at snerkja. Hann hugdi at dóttirini, sum var hálv avdottin. Tað mjúka, slætta hárið var blivið fløkjut og hevði spýggj í. Smyrlið, sum hon hevði koyrt á fyrr um kvøldið, var smurt um alt andlitið. Klæðini sótu skeivt og vístu alt ov nógva húð.

Hon sá forferdilig út.

Hon stríddist við at fáa selan í. Hon sá út sum eitt barn, sum ikki dugdi at finna útav, hvat tað skuldi gera. So hann tók í hondina hjá henni og koyrði selan í fyri hana.

"Takk," mutlaði dóttirin og sakk niður í setrið.

Pápin setti ferðina upp og koyrði út úr bygdini. Útvarpið var frá og spældi klassiskan tónleik.

"Tú lovaði, at tú ikki skuldi drekka ov nógv," segði pápin eftir eina løtu í friði.

"Tað havi eg heldur ikki," segði hon ótýðiliga.

"Tú lovaði, at tú bara skuldi drekka nóg nógv til eina kenning."

Hon segði einki. Hann tók eyguni av vegnum í eitt sekund og hugdi líka at henni. Hon var líka við at sovna.

Øði byrjaði at byggja seg upp inni í honum.

"Eg keypti bara nóg nógv til tín til eina kenning. Hvør hevur givið tær at drekka?" spurdi hann, og tónalagið harðnaði.

"Eingin," mutlaði hon.

"Var tað hasin drongurin, sum tú vart saman við?"

"Tað skalt tú ikki hugsa um. Tað var eingin, sum gav mær nakað."

Tað var tann svartasta lygn. Hann hevði bara keypt henni trý cider. Tað hevði hann eisini gjørt til onkran festival fyrr í summar. Hon var ikki óvon við at drekka, so nøkur cider burdu ikki gjørt, at hon var hálv avdottin. Hon hevði ongantíð verið so full fyrr. Hvat fekk hana at drekka seg skít nú?

"Skuldi tú ikki fylgjast við grannadreinginum?" spurdi hann.

"Jú... ella... eg veit ikki heilt. Eg sá hann ongantíð."

Pápin koyrði 85 kilometrur um tíman.

"Sást tú hann ikki, ella leyg tú fyri mær, so at eg skuldi lova tær at fara?"

Nú setti dóttirin seg ordiliga upp. Hon lenaði høvdið ímóti setrinum og hugdi at pápa sínum.

"Eg havi ikki logið fyri tær," segði hon ákærandi.

95 kilometrur um tíman.

Ljóðið av violinum, trompetum og trummum skrúvaðu í bakgrundini.

"Á ja?" Hann tók líka eyguni av vegnum aftur og hugdi at dóttur síni. Eyguni vóru blóðreyð. Á harra gud. "Hvat so við avtaluni, sum vit høvdu? Eg skuldi keypa fyri teg og koyra teg heim, og afturfyri so lovaði tú, at tú ikki skuldi drekka teg skít. Men eg síggi nú, at tað var lygn."

"Tú veitst ikki, hvussu nógv eg havi drukkið!" segði hon snjøll.

"Sofía! Lukturin av spritti rýkur av tær, spýggj er í hárinum hjá tær, og tú lá næstan avdottin í ørmunum á einum fremmandum dreingi. Tú hevur drukkið fyrr, men aldrin uppá hendan mátan." Hann tók eyguni av vegnum og hugdi at henni. "Eg eri ikki býttur. Eg havi eisini verið ungur einaferð, trúgv tí ella ei."

110 kilometrur um tíman.

Tað var friður í bilinum í eina løtu, inntil Sofía suffaði og tók telefonina fram.

"Fínt. Eg drakk meira, enn eg segði, at eg fór, og grannadrongurinn var ekki har. Hvat er *problemið*?"

Hendurnar á pápanum kroystu um róðrið. Øðin bleiv størri og størri inni í honum.

"Hvat er *problemið*?" endurtók hann.

"Ja. Hvat so, um eg drakk meira enn eina kenning. Einku hendi, og eg havi tað fínt. Øll hini gera tað, hví kann eg so ekki?" segði hon, meðan hon skrollaði á telefonini.

"Problemið er tað, at tú missir tamarhaldið á tær sjálvari. Hasin drongurinn, sum tú vart saman við, hevði heilt sikkurt gjørt okkurt við teg, um eg ekki hevði komið eftir tær tá. Hevði tú tímað tað? At vaknað og vitað, at hendurnar á einum fremmandum dreingi hava verið runt á kroppinum hjá tær?"

Hon segði einki.

120 kilometrar um tíman.

Trummurnar fóðraðu øðina, sum byrjaði at koma fram nú.

"Hvat nú, um tú gjørði okkurt skítbýtt, sum tú gloymir, men eingin annar rundan um teg fer at gloyma? So hevði tú gjørt teg til grin. Hvat nú, um tú hevði drukkið so nógv, at tú koyrði við sjúkrabilinum og ekki mær. Alkohol er ekki til at spæla við, Sofía."

Eingin segði nakað. Tað einasta ljóðið í bilinum var tann klassiski tónleikurinn, sum dandaði aftur og fram.

"Tú ert skuffaður av mær." Røddin ljóðaði vónbrotin.

"Nei... Nei, eg eri bara-" Pápin suffaði og skriðaði sær í andlitinum. "Ella... eg eri skuffaður um tað, sum tú hevur gjørt, men eg eri ekki skuffaður av tær. Eg elski teg, Sofía, men eg verði ekki serliga glaður, tá ið tú fert at misbrúka mítt álit. Eg helt, at eg kundi líta á teg, at tú vart nóg skilagóð til ekki at drekka ov nógv. Men nú síggi eg, at eg tók feil."

130 kilometrar um tíman.

"Hvat skal tað merkja?"

Hann helt ekki, at hann nakrantíð fór at verða tann strangi pápin. Tann pápin, sum børnini máttu lúgva fyri. Hann helt, at hann hevði verið lagaligur, men kanska hevði hann verið ov lagaligur, um hon tordi so væl at gera ímóti hansara vilja.

Tónleikurinn var komin til hæddarpunktið. Ljóðfórini buldraðu saman, violinirnar og floyturnar bardust við trompetirnar og trummurnar.

"Eg fari aldrin at keypa nakað til tín aftur. Eg fari ekki at koyra teg til nakað ball aftur. Eg vil ekki síggja teg við alkoholi, fyrr enn tú ert 18 ár og hevur prógvað, at tú megnar at hava tamarhald á tær sjálvari. Tú sleppur ekki út úr húsinum í eina viku, uttan so tú skalt í skúla ella til arbeiðis."

Sofía segði einki. Hendurnar sleptu lívleysar telefonini, og hævdið snaraði sær spakuliga móti pápanum. Hann tók eyguni av vegnum í eitt vet. Øði brendi í eygunum hjá henni. Gott, so lærir hon tað.

"Eg vil ikki vera strangur við teg, men tínar avgerðir hava avleiðingar. Tað mást tú læra."

Hon læt munnin upp, men tað tók eina løtu, áðrenn hon segði nakað.

"Eg hati teg." Orðini vóru hørð og fylt við øði.

Tað kendist, sum um onkur tók ein dolk og stakk hann í hjartað.

Ein bilur koyrði ímóti teimum við langljósum. Bilurin blendaði ikki niður.

"Forhelvede, blenda niður." Hann blinkaði við ljósunum fyri at fáa hin bilføraran at blenda niður, men tað gjørði hann ikki.

Har var eitt sving.

Hann sá einki.

Hann koyrði ov skjótt.

Floytan á hinum bilinum og rópini hjá Sofíu fyltu oyruni.

Hann høgdi bremsurnar í. Tað var svartakálk á vegnum, og bilurin gleið allar vegir.

Eitt hart slag rakti bilin, og hann fór á rull.

At enda vóru tað bara violinir, ið hoyrdust.